

Seléndy Balázs

Homo sum

A Névtelen elképzeltetlen bölintására
megszületett az első lendület.
Egy kvintillió változás, növekedés, satnyulás után
megszülettem én.

A Névtelen és én egyek voltunk, Őt nem volt szükséges másvalaminek hívni:
a Névtelen a nyilvánvalóság maga volt.
Én tudtam, honnan jöttem és tudtam
hová megyek.

Minden dolog azon erőlködött, hogy engem hozzon elő,
minden cél egy volt: én.
Minden mozzanat boldog volt,
hogyan azt az utat építheti, amelyen én fogok járni
és ahogy lépteim nesze elhalt
a kis rezzenések elégedetten kövesültek meg.

A Kozmosz bennem tanulja
megismeri önmagát,

mert ahogy nőtem az Egészet részekre nyiszáltam,
a dolgokat megneveztem, megszámláltam
és lemértem a teret közöttük. Felfedeztem
hogyan viszonyultak a dolgok egymáshoz,

de arra ébredtem, hogy
minél tovább nézem őket, annál tovább osztódnak a dolgok
más és más dolgokra,
minden gomolygott s változott; én elkomorodtam,
kétségbeestem...

mert én, az éonokig tartó készülődés gyümölcse,
egy milliárd összefutó cél-fonál találkozáspontja,
a fölfelé törő tudat, mely felismeri önmagát a felismerésben,
én állok helybe tapadtan:
még sejtem ugyan, de már nem látom,
hová megyek,
és nekem *látnom* kell, amit követelek,
ami nincs a szemem előtt,
az nem létezik.

Én vagyok az, ami soha nem volt :
a repülésben
helybefagyott nyíl.

Nincs más csak ragyogó köd vállaim körül,
előttem sötétség,
célom az, amit a nap, a hónap, az év záró perce hoz...

Végül is, elkerülhetetlenül, eljön az idő,
amikor nem topogok többé sem oldalvást, sem előre,
csak vetkőzöm,
darabonként veszem le magamról a világot,
amíg újra meztelen leszek,

és a tüzes lehelete Annak, Amitől félttem és amire éheztem
az emlékezet első rezdülése óta
átrobog rajtam

és hirtelen ÉRZEK, LÁTOK ÉS TUDOK, mindezt egyszerre –
és viszem tovább a szálakat egy vég felé,
amely egyben újabb élet is...

vagy nemet mondok annak, amit sejtettem
kezdetem kezdete óta
és megfogom a biztonság megragadható kezét,
amely mondja,
sajnálkozva, vagy közömbösen:

nincs hová menni

és a Kozmosz egy utolsó nehéz sóhajjal
leteszi fegyverét,
kiengedi kócos, fényév hosszú haját a dermesztő hidegben,
és az óriási mellkas magábaroskadva
kilehel engem s mi eltűnünk

egy érthetetlen,

vak,

néma,

süket

Semmiben.